

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
ก้องห้ำ
ไชยนัสรา
ไร้เทียมทาน 5

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เม้าเม้า แปล

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หัวอกของ 'เทพสังหาร' เจ็นซีโหว่ไปหลี่ลั่วเจินนั้นแม้แต่พวกเราที่ห่างไกลจากสนามรบอย่างแท้จริงก็ยังเข้าใจได้ไม่ยาก ผู้ที่เคยรบราฆ่าคนมานับพันหมื่น ทำลายล้างเมืองมาแล้วมากมาย ย่อมเข้าใจความโหดร้ายของสงคราม เจ็นซีโหว่ไปหลี่ลั่วเจินจึงไม่ยากให้ไปหลี่ตงจวินผู้เป็นหลานชายต้องสู้รบ ได้มีชีวิตอย่างสงบสุข เป็นคุณชายแห่งเมืองกานตงผู้ควมมาหัวเราะไปกับสายลม แต่อย่างที่คุณท่านทราบ การปล่อยไปเช่นนั้นกลับดูเหมือนจะเป็นการทำลายทุกอย่างมากกว่า เพราะเมื่อเจ็นซีโหว่ไปหลี่ลั่วเจินไม่อยู่ ทุกคนย่อมตกอยู่ในอันตราย ไปหลี่ตงจวินเองก็ตระหนักดีจึงพยายามฝึกฝนตนให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ทว่า...ในวันนี้เขาแข็งแกร่งพอแล้วหรือยังที่จะปกป้องครอบครัวของตน เรื่องราวในเล่มนี้คือคำตอบ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึงพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธ์พิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันทนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

ข้าอยากให้ได้หาล้าโกลาหล
บางสิ่งบางอย่างคว้าไ้จากควาามโกลาหลเท่านั้น

บทที่ 202 ความหมายที่แฝงอยู่ในรอยยิ้ม

วันนั้นที่เมืองไจซิงในเขตซีหนาน ไปหลิ่ตงจวินยื่นมือเปล่า
ต่อหน้าฝูงชนเพื่อชิงตัวเจ้าสาว

วันนี้เขาถือกระบี่ หลังแบกดาบ ยืนอยู่เบื้องหน้าองค์กรกะเงาของ
เมืองเทียนฉีเพื่อชิงตัวเจ้าสาวอีกครั้ง

เพียงแต่การชิงตัวเจ้าสาวทั้งสองครั้งล้วนไม่ใช่เพื่อตนเอง

ไปหลิ่ตงจวินถอนหายใจ "แม่นางของข้า ข้าต้องบุกเมืองเทียนฉี
ถึงเรียกได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดังทั่วหล้าใช่หรือไม่!"

ลั่วชิงหยางเก็บกระบี่แล้วถอยมาหา "พวกเจ้าเป็นใคร"

"ข้าน้อยไปหลิ่ตงจวิน" ไปหลิ่ตงจวินประสานมือคารวะ

ลั่วชิงหยางตกตะลึง "ศิษย์ของหลี่เชียนเซิง? เช่นนั้นพวกเจ้าสองคน
ไม่ควรเผยแพร่ฐานะของตนเอง คนที่พวกข้าจะชิงตัวคือชายาอ๋อง โทษไม่ใช่
แค่ประหาร แต่เป็นโทษล้างสกุล"

ไปหลิ่ตงจวินคิดครุ่นหนึ่งก่อนฉีกแขนเสื้อมาปิดใบหน้าตัวเองพราง
ส่ายหน้าแล้วถอนหายใจ "ดูท่าครั้งนี้เรื่องชื่อเสียงโด่งดังทั่วหล้าคงหมดหวัง
แล้ว"

ชื่อคงฉางเฟิงก็ปิดใบหน้าตัวเองตามเขา ก่อนสะบัดทวนคราหนึ่ง
"ดูจากท่าทางคนเหล่านี้ แคร่รอดไปได้ก็ไม่เลวแล้ว"

ลั่วชิงหยางกล่าวเสียงเบา "เยียดึงจื่อ เจ้าพาคนหนึ่งรุดหน้าไปก่อน
ที่นี่ยกให้พวกข้าจัดการ"

เยียดึงจื่อพยักหน้า "ขอบคุณมาก หลายปีมานี้ท่านคอยอยู่
ข้างกายนาง เหตุใดนางถึงไม่ชอบท่านกัน"

ลั่วชิงหยางทวาดอย่างหาได้ยาก "หุบปาก!"

เยียดึงจื่อยิ้มแล้วถือกระบี่พุ่งออกไป

ชื่อคงฉางเฟิงส่งสายตาให้ไปหาลี้ตงจวิน ไปหาลี้ตงจวินไล่ตาม
เยียดึงจื่อไปทันที "เหตุใดเจ้าก็เริ่มใช้กระบี่แล้ว"

"อาจารย์ส่งต่อให้ข้า" เยียดึงจื่อกล่าวเสียงเรียบนิ่ง

ลั่วชิงหยางพลันเหวี่ยงกระบี่สกัดเหล่าองครักษ์เงาที่คิดจะไล่ตาม
ทั้งสองคนไป หัวหน้าน้องครักษ์เงากลุ่มดังกล่าวถอยหลังก้าวหนึ่งก่อน
เอ่ยเสียงเบา "ศิษย์พี่ลั่ว วิชากระบี่ของท่านเป็นเอกลักษณ์ยิ่ง ปิดหน้าไป
ก็ไร้ประโยชน์"

ลั่วชิงหยางถอนหายใจกล่าว "ในเมื่อรู้ว่าข้าเป็นใครก็อย่ามาขวางทาง"

"ในเมื่อศิษย์พี่ลั่วยืนกรานจะทำผิด เช่นนั้นก็อย่าโทษพวกข้า"
หัวหน้าน้องครักษ์เงากล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

องครักษ์เงาหกคนพุ่งตัวออกไปพร้อมกัน แสงสีเงินสะท้อนวาบ
กระบี่แทงใส่ลั่วชิงหยางพร้อมกัน

ชื่อคงฉางเฟิงทวาดเหวี่ยงทวนออกไปพร้อมกระบี่ของลั่วชิงหยาง
ต่อสู้อย่างอูดุดกับองครักษ์เงาทั้งหก

ไกลจากจวนจิ้งอวี่อ้องร้อยจั้ง คนหกคนกำลังยืนอยู่บนหลังคา
สองคนถือกระบี่ สองคนถือดาบ คนหนึ่งถือลูกตุ้ม และอีกคนถือเคียวโซ่

ชายถือเคียวไ้มองสองคนที่โดดทะยานเข้ามาพลงแ้มย้ม "ดูทำ
ศิษย์พี่ลัวจะถูกขวางไว้ กัด ข้าไม่อยากสู้กับศิษย์พี่ลัว วิชากระบี่ของเขา
น่ากลัวเกินไป"

เยียดึงจี้กับไปหีตงจวินร่อนลงบนพื้น เยียดึงจี้เงยหน้า
มองคนทั้งหกแล้วเอ่ยเสียงเบา "นั่นคือตาเหี้ยว กลุ่มองค์กรข้า
ที่แข็งแกร่งที่สุดที่ลัวชิงหยางบอกไว้ ไปหีตงจวิน วรยุทธ์ของเจ้า
แข็งแกร่งกว่าวิชาแมวสามขา* ในตอนนั้นแล้วสินะ"

"ลองดูเองสิ" ไปหีตงจวินพุ่งออกไป เกร่างวาบขึ้นไปอยู่บนหลังคา
อย่างรวดเร็ว

"เร็วมาก!" ชายถือเคียวไ้มูทานอย่างตกตะลึง

แสงสีเงินสะท้อนวาบ เสียงเคร้งลั่นดัง

ชายคนนั้นเหวี่ยงเคียวไ้อออกไป แต่กลับถูกกระบี่ปี๊ดออก

วิชากระบี่สังหารพริบตา ทำชักกระบี่

"ดูยา อย่าถอยตั้งแต่ยังไม่ทันลงมือสิ" ชายร่างกำยำผู้ถือลูกตุ้ม
กล่าวด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน

ชายผู้ถูกเรียกว่าดูยาก้มหน้าสุดลมหายใจเย็นยะเยือก แต่พอ
เงยหน้าขึ้นกลับพบว่าร่างของไปหีตงจวินหายไป เมื่อไปหีตงจวิน
ปรากฏตัวอีกครั้งกระบี่สังหารก็มาถึงตรงหน้าแล้ว

"ลาก่อน" ไปหีตงจวินเหวี่ยงกระบี่ จากนั้นใช้ปลายเท้ากระโดด
ถอยกลับมาอยู่ข้างกายเยียดึงจี้ "หนึ่งคน สำเร็จ"

ชายถือเคียวไ้อ้วงตกจากหลังคาไปพร้อมกับเสียงร้องน่าเวทนา
ก่อนจะแน่นิ่งไม่ขยับอีก

เยียดึงจี้หัวเราะเสียงดัง "หีเซียนเซิงมีฝีมือถึงขั้นทำหินให้

* แมวสามขา เป็นคำอุปมา หมายถึงคนที่มีทักษะไม่เชี่ยวชาญหรือมีความรู้ในศิลปะบางแขนงเพียงผิวเผินเท่านั้น

กลายเป็นทองจริงๆ"

"ฟังดูเหมือนไม่ได้ชมข้าอยู่เลย" ไปหล่ตงจวินยัดเส้นยัดสายแล้ว
ยกกระบี่ชี้ไปยังกลุ่มคนที่เหลือนบนหลังคา "คนต่อไป ใคร"

ชายร่างกำยำผู้ถือลูกตุ้มเอ๋อเบาๆ "เจ้าหนูนี่กำลังยั่วพวกเราอยู่หรือ"
หญิงสาวรูปร่างอ่อนแอ้นผู้ถือกระบี่เล่มหนึ่งหันหน้ามากล่าว "ดูยา
เล็กเล่นได้แล้ว"

ชายที่ตกจากหลังคาไม่ส่งเสียงตอบกลับมา

"น่าเบื่อจริงๆ" หญิงสาวรูปร่างอ่อนแอ้นส่ายหน้า

ทันใดนั้นชายผู้ถูกเรียกว่าอูยาก็เด็งตัวขึ้นจากพื้น เขาเลียเลือด
ที่มุมปาก สายตาเผยแววดูร้ายออกมาหลายส่วน "หญิงน่าเกลียด เจ้า
พูดมากที่สุดเลย"

หญิงสาวรูปร่างอ่อนแอ้นยิ้มเย็น "ผู้คนอื่นไม่ได้ก็เลยมาระบาย
ความโกรธที่ข้าหรือ"

อูยาเหวี่ยงเคียวไซในมือเบาๆ แล้วกระดิกนิ้วให้ไปหล่ตงจวิน "มา!"

ไปหล่ตงจวินก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว "เช่นนั้นก็มา"

เยียดจือเหวี่ยงกระบี่เสวียนเฟิงในมือคราหนึ่ง "พร้อมกัน"

ไปหล่ตงจวินหันมาส่ายหน้า "กระบี่ของเจ้าเก็บไว้ออกโรง
ตอนสุดท้าย トラบใดที่ข้ายังยืนอยู่ เจ้าไม่ต้องลงมือ"

อีกด้านหนึ่งบนไหล่ของซือคงฉางเฟิงถูกกระบี่แทงหนึ่งแผล ที่ขา
ถูกกระบี่ฟันสามแผล บนร่างของลั่วชิงหยางก็มีสีสันไม่น้อย ทว่าเบื้องหลัง
ของพวกเขา เหล่าองค์กรข้าต่างนอนอยู่บนพื้น อาวุธกระจัดกระจาย
ไร้เรี่ยวแรงต่อต้าน หัวหน้ของครักษ์เงาองลั่วชิงหยางพลางส่ายหน้าเบาๆ
"ไม่มีประโยชน์ ศิษย์พี่ลั่ว ท่านขัดขวางไม่ได้หรอก"

ลั่วชิงหยางกัดฟันยกกระบี่ขึ้น "ข้ารู้ แต่หากไม่ลองดูสักหน่อย

คงเสียใจไปตลอดชีวิต"

"ศิษย์พี่ลั่วซิงหยาบศิษย์น้องหญิงสินะ" หัวหน้าน้องครักษ์เงา
กล่าวเสียงเบา

"ใช่" ลั่วซิงหยางตอบเสียงเบา

หัวหน้าน้องครักษ์เงาคิดจะพูดต่อ แต่จู่ๆ ก็หุบปากแล้วเงยหน้ามอง
ไปทางด้านหลังของลั่วซิงหยาง สีหน้าเผยความหวาดกลัวอยู่หลายส่วน
เขาเอ่ยเสียงเบา "ศิษย์พี่...หนี!"

ลั่วซิงหยางพลันหมุนกายไป พบชายชราผมขาวในชุดสีดำ
ตลอดทั้งตัวยืนอยู่ตรงนั้น

แม้จะมีเพียงคนเดียว แต่กลับมีพลังเทียบเท่าทั้งกองทัพบ

ชื่อคงฉางเฟิงสัมผัสได้ถึงอันตรายจากผู้มาเยือนคนนี้ เขากำทวน
ในมือแน่นพลางเอ่ยเสียงเบา "คนผู้นี้เป็นใคร"

ลั่วซิงหยางก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ขวางชื่อคงฉางเฟิงเอาไว้
"เจ้าตามพวกเขาไป ที่นี่ยกให้ข้า"

ชื่อคงฉางเฟิงตะลึงงัน เขามองชายชราผู้นั้นคราหนึ่งแล้วมอง
ลั่วซิงหยางที่บาดเจ็บทั่วร่าง ก่อนขมวดคิ่วกล่าว "คนผู้นี้รับมือยาก"

"ข้ารู้ดีกว่าใครว่าเขารับมือยาก เพราะเขาคืออาจารย์ของข้า"
ลั่วซิงหยางยิ้มขึ้นแล้วกล่าว "แต่วางใจเถอะ เขาไม่มีทางฆ่าข้าหรอก"

"ดี" ชื่อคงฉางเฟิงไม่ลังเลอีก เขาหมุนกายแล้วพุ่งจากไป

ชายชรามองชื่อคงฉางเฟิงคราหนึ่งแล้วแค้นหัวเราะ "นี่คือ
สหายร่วมงานของเจ้าหรือ ทั้งเจ้าไปเสียแล้ว"

ลั่วซิงหยางกุมกระบี่ในมือแน่น ดวงตาเปล่งประกาย "เพราะนี่
ควรเป็นเรื่องของข้าคนเดียว"

ชายชราเก็บสายตากลับมา ก่อนทอดถอนหายใจยาว "ซิงหยาง
ข้าผิดหวังในตัวเจ้ามาก"

ลั้วซิงหยางกั่มหน้าคิดครุ่นหนึ่งแล้วเงยหน้า "อาจารย์ ข้าก็ผิดหวังในตัวท่านมากเช่นกัน"

"เจ้าจะชักกระบี่ใส่ข้าจริงหรือ" ชายชรามองกระบี่ในมือของลั้วซิงหยาง

"ข้าคิดมาตลอดว่าจะมีวันที่ข้าได้ชักกระบี่ใส่อาจารย์หรือไม่ ข้าคิดว่าเมื่อวันนั้นมาถึง ข้าจะไม่เกรงกลัวอาจารย์อีกต่อไป" ลั้วซิงหยางเอามือกดลงบนกระบี่ "ข้าจะกล้าไล่ตามสิ่งที่ตัวเองชอบ!"

บทที่ 203

ห่วงในใจ

ปีนั้นเมืองเทียนฉีมีหิมะตกหนักที่สุดในรอบหลายสิบปี

ภายในประตูแดง* เตาไฟไม่มีวันมอดดับ เหล่านกกระजิบขั้บขาน และนางแอ่นส่งเสียงเพรียก** วิถีชีวิตอันหรูหราและสุขสันต์ ยังคงเป็น ทิวทัศน์ที่เจริญรุ่งเรือง ทว่าริมถนนเมืองเทียนฉีกลับมีร่างของผู้หนาวตาย ซึ่งวันรุ่งขึ้นก็จะถูกทหารลาดตระเวนเก็บไป รถม้าชนศพแต่ละคัน จะแล่นไปยังสุสานไร้ระเบียบที่ไม่มีการจัดการฝังศพนอกเมือง ผู้คน มากมายไม่รู้ว่วันรุ่งขึ้นจะยังมีชีวิตต่อไปได้หรือไม่ แต่ก็ยังแห่กันไป ที่เมืองเทียนฉีมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากการอยู่ในเมืองเทียนฉีถ้าโชคดี ก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไป หากอยู่ที่อื่นก็มีแต่รอความตายเท่านั้น

ตอนที่ลั่วหลี่มายังเมืองเทียนฉีเขาอายุเพียงเก้าปี ตอนเริ่มก่อตั้งแคว้น ในเมืองเทียนฉี บรรพบุรุษของเขาถือเป็นนายพลผู้สร้างคุณูปการ นับเป็นชนชั้นสูงในท้องที่ ทว่าภายหลังวงศ์สกุลตกต่ำ บิดาป่วยตาย บรรดาพี่ชายทั้งหลายต่างก็แบ่งทรัพย์สินแล้วกระจัดกระจายกัน

* ประตูแดง คือประตูใหญ่ที่เคลือบด้วยสีแดง มีความหมายถึงตระกูลสูงศักดิ์ที่มีทั้งอำนาจและเงินตรา

** เหล่านกกระจิบขั้บขานและนางแอ่นส่งเสียงเพรียก เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงทิวทัศน์งดงาม ในฤดูใบไม้ผลิ

หนีเอาตัวรอด ลัวห์ลี้ผู้นำสงสารหยิบเงินมาได้เพียงน้อยนิดและมาถึงเมืองเทียนฉีในสภาพเช่นนี้ ทว่าเด็กอายุเก้าปีจะมีชีวิตรอดอยู่ในเมืองที่เต็มไปด้วยอันตรายได้อย่างไร

ในวันนั้นเขาแอบลอบเข้าไปในคฤหาสน์ของพ่อค้าผู้ร่ำรวยผู้หนึ่ง แล้วขโมยหมั่นโถวสิบกว่าลูกยัดไว้ในเสื้อ แต่ตอนออกมาถูกคนเห็นเข้า จึงวิ่งหนีไปตลอดทาง บ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์สิบกว่าคนถือพลไล่ตามอยู่ด้านหลัง ความจริงแล้วสำหรับพ่อค้าที่ร่ำรวยเช่นนี้ หมั่นโถวสิบกว่าลูกนับว่าสำคัญนักหรือ

ลัวห์ลี้เองก็คิดเช่นนั้นจนกระทั่งถูกต้อนมาในตรอกแห่งหนึ่งและไ้ร้นทางหนี ขณะมองบ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์ที่ดูโหดเหี้ยมเหล่านั้นถือพลเดินเข้ามา เขาก็เข้าใจ คนพวกนี้ไม่ได้ทำเพราะหมั่นโถวสิบกว่าลูกนั้น เพียงแต่ต้องการเพลิดเพลินกับการได้รังแกคน สนุกสนานไปกับการมองลงมาจากที่สูง

ลัวห์ลี้ตึงมีดสั้นที่ซ่อนไว้ในอกเสื้อออกมา นั่นคือของเพียงชิ้นเดียวที่บิดาทิ้งไว้ให้ 'ใครเข้ามา ข้าจะฆ่าคนนั้น'

เหล่าบ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์หัวเราะลั่น 'เช่นนั้นเจ้าก็ฆ่าสิ!'

ลัวห์ลี้กัดฟันกระโจนออกไป

โลหิตพุ่งเป็นสาย

รอยยิ้มของหัวหน้าบ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์ค่อยๆ หนึ่งค้างบนใบหน้า เขาก็มองอย่างไม่เชื่อสายตา จากนั้นก็พบว่าบนค้อมีเลือดไหลลงมาถึงระน้อย ไม่นานก็เปียกชุ่มบริเวณสาบเสื้อที่หน้าอก เขาอุบถาคอแล้วล้มลงกับพื้น

'ข้าชื่อลัวห์ลี้ บรรพบุรุษคือลัวเจ้อแม่ทัพเซียวหนู่! ลัวห์ลี้กัดฟันกล่าว

เขารู้ว่าตนใกล้จะตายแล้ว จึงกล่าวคำที่อยากพูดมาโดยตลอดเป็นครั้งแรก

เขาคือลั้วหลี่ ทายาทของแม่ทัพผู้มีชื่อเสียง ไม่ใช่บุคคลไม่สำคัญ
ที่จะตายอยู่ข้างถนนโดยไม่มีใครสนใจ!

บ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์เหล่านักรู้สึกหวาดกลัวในตอนแรก แต่
ความหวาดกลัวนี้ก็ถูกขจัดไปเพราะความได้เปรียบเรื่องจำนวนคน และ
กลายเป็นความโกรธแค้นอย่างรวดเร็ว พวกเขาซุ่มพลองของตนขึ้นแล้ว
เข้ามาฟาดอย่างบ้าคลั่งคล้ายคนเสียสติ

ลั้วหลี่หลับตาพลาংกล่าวเสียงเบา 'ท่านพ่อ...'

ทันใดนั้นคอเสื้อของเขาก็ถูกดึงขึ้นแล้วเหวี่ยงออกไปด้านหลัง ทำให้
รอดพ้นจากพลองของคนกลุ่มนั้นมาได้ เขาหันไปมองอย่างประหลาดใจ
และเห็นชายวัยกลางคนสวมชุดสีดำตลอดทั้งตัวยืนอยู่ตรงนั้น ชายผู้นั้น
ตบศีรษะของลั้วหลี่เบาๆ แล้วกล่าว 'เป็นกระบี่เพื่อนคอของแม่ทัพเซียวหู่
เจ้าไม่ได้โกหก'

ลั้วหลี่ตกตะลึงยิ่ง 'ท่านรู้จักลั้วเจ้อ!'

'พูดอะไรอยู่ แม่ทัพเซียวหู่ตายไปตั้งหลายร้อยปีแล้ว' ชายวัยกลางคน
ส่ายหน้า 'สุดท้ายก็ยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง'

เหล่านักรับใช้ประจำคฤหาสน์โกรธเกรี้ยว มีคนหนึ่งตะโกนขึ้น
'เรื่องของจวนสวี เจ้าอย่ายุ่งจะดีกว่า'

ชายวัยกลางคนมองบ่าวรับใช้ที่นอนอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าเย็นชา
'เด็กคนนี้มีพละกำลังไม่มาก คนบนพื้นผู้นั้นยังช่วยได้ หากขึ้นชักช้าอีก
จะตายจริงๆ เออนะ'

บ่าวรับใช้คนเมื่อครูนึกจะด่าอีก แต่ถูกบ่าวรับใช้อีกคนดึงไว้แล้ว
เอ่ยเสียงเบา 'ดูเหมือนจะเป็นคนของทางการ...'

'คนของทางการ?'

'ช่วงนี้ได้ยินมาบ้าง...ไม่ไปล่องเก็นจะดีกว่า'

ชายวัยกลางคนตบกระบี่ที่ข้างเอว 'พวกเจ้าจะลองดูก็ได้ แต่ข้า

พละกำลังเต็มเปี่ยม ออกกระป๋อมมีคนตาย'

เหล่าบ่าวรับใช้ประจำคฤหาสน์ลึงเลครู้หนึ่ง ก่อนจะพากันแบก
คนที่อยู่บนพื้นจากไปอย่างรวดเร็ว

ชายวัยกลางคนก้มหน้ามองลัวห์ลี้คราหนึ่งแล้วใช้มือจับดูกระดูก
ของเขา 'เป็นวัตถุดิบชั้นดีในการฝึกยุทธ์ มาเมืองเทียนฉีนานเพียงใดแล้ว'

'ครึ่งปี'

'คนเดียว?'

'อืม'

'เด็กคนหนึ่งเอาตัวรอดในเมืองเทียนฉีได้ตั้งครึ่งปี ความทรหดอดทน
ก็ไม่เลวแล้ว' ชายวัยกลางคนตบศีรษะของเขา 'ต่อจากนี้ระวังตัวด้วย'

ลัวห์ลี้มองอีกฝ่ายเดินไกลออกไปที่ละน้อยจนเกือบจะหายไป
ตรงสุดปลายถนน

ลัวห์ลี้พลันอยากร้องไห้ ครึ่งก่อนที่เขาจะร้องไห้คือตอนที่บิดาเสียชีวิต
จากนั้นแม้ยามเอาตัวรอดในเมืองเทียนฉีจะใกล้ตายอยู่หลายครั้ง
เขาก็ไม่เคยร้องไห้ แต่ครั้งนี้เขาอยากร้องไห้จริงๆ สายตาของเขา
เริ่มเลือนราง ไม่รู้ว่าชายวัยกลางคนผู้นั้นไปแล้วหรือยัง ขณะที่ลัวห์ลี้
จะหันหน้าไปอีกทาง ฝ่ามือหนาๆ คู่หนึ่งก็กดลงบนศีรษะของเขา

'ต่อไปเจ้าจงติดตามข้า ข้าจะสอนวรยุทธ์ให้เจ้า แต่ข้ามีเงื่อนไขหนึ่ง...
เจ้าต้องมากู้มรดกพรคองเว่ยแทนข้า'

'อะไรคือพรคองเว่ย'

'ต่อไปเจ้าก็จะรู้เอง จริงสิ เจ้าชื่ออะไร'

'ลัวห์ลี้'

'ชื่อนี้ไม่ดี ต่อไปเจ้าให้ชื่อว่าลัวชิ่งหยาง (ฟ้าสีครามและดวงตะวัน)
เพราะอีกไม่นานเจ้าก็จะก้าวขึ้นไปบนท้องฟ้าสีคราม* ดวงตะวันขึ้นสู่

* ก้าวขึ้นไปบนท้องฟ้าสีคราม หมายถึงตำแหน่งหน้าที่ก้าวหน้าขยับสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและราบรื่น

ตะวันออก'

'ลัวซิงหยาง...' ลัวหลี่ทวนชื่อเบาๆ

ในเมืองเทียนฉีอีกหลายปีต่อมา ดูเหมือนจะเป็นถนนเมื่อปีนั้น
แต่ก็ดูไม่เหมือน

ทว่ายังเป็นสองคนนั้น

เพียงแต่คนหนึ่งกลายเป็นชายหนุ่มมียอดเยี่ยม อีกคนหนึ่งกลายเป็น
ชายชราผมหงอก

หลายปีมานี้อาจารย์แก่ไปมากจริงๆ เวลาแปดปีร่างกายของเขา
ราวกับผ่านไปแล้วยี่สิบปี

"ออกกระบี่ซะ!" ชายชราตะโกน

ลัวซิงหยางชุดคลุมยาวพลิ้วไหว กระบี่ในมือฟาดลงบนพื้น
อย่างหนักหน่วง ก่อนจะโยนขึ้นฟ้าอย่างฉับพลัน "อาจารย์ ล่วงเกินแล้ว!"

เหล้าองครักษ์เงาที่นอนบาดเจ็บอยู่บนพื้นต่างเบิกตากว้าง

แม้ลัวซิงหยางจะเป็นผู้แข็งแกร่งที่สุดขององครักษ์เงารุ่นนี้ แต่
พวกเขาไม่เคยเห็นลัวซิงหยางเป็นเช่นนี้มาก่อน ปราณกระบี่เพิ่มพูนขึ้น
ในพริบตา แม้จะอยู่ห่างไปไกลแต่ปราณนั้นก็ยังทำให้รู้สึกเจ็บปวดราวกับ
ถูกมีดกรีด ลัวซิงหยางไม่คิดที่จะเก็บซ่อนปราณกระบี่เหล่านี้ ดวงตาของเขา
เริ่มแดงฉานและกระโดดทะยานขึ้นรับกระบี่ที่ลอยอยู่บนฟ้าแล้วมองลงมายัง
ชายชรา

ชายชราพยักหน้า "ดีมาก เจ้าเข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พินนาการ
แล้ว อาจารย์ควรจะยินดีกับเจ้า แต่ไม่ได้เตรียมของขวัญอย่างอื่นมา
ขอมอบกระบี่ให้เจ้าก็แล้วกัน"

ลัวซิงหยางที่อยู่กลางอากาศฟันกระบี่ลงมาอย่างฉับพลัน

ปราณกระบี่พวยพุ่งเป็นสายรุ้งผ่านถนนทั้งสาย

เส้นผมสีขาวของชายชราปลิวไปตามลม เขาร่ายรำกระบี่वादไปรอบๆ

เป็นวงกลม ป้องกันปราณกระบี่ที่พุ่งเข้ามดั่งสายลมของลั่วชิงหยาง

"ยังไม่พอ!" ชายชราตะโกน

"อ้าก!" ลั่วชิงหยางเปล่งเสียงตะโกน อานุภาพของกระบี่รุนแรงยิ่งขึ้น

แทบจะทำลายวงกลมป้องกันของชายชราแตก

"เจ้าเคยรับปากข้าว่าจะคุ้มครองพรคอิงเว่ย" ชายชรากล่าวด้วย
น้ำเสียงเสียงเคร่งขรึม

"แต่ศิษย์น้องหญิงไม่ควรกลายเป็นเครื่องสังเวยของพรคอิงเว่ย"
ลั่วชิงหยางชูกระบี่ขึ้นกวัดแกว่ง

ในที่สุดวงกลมป้องกันก็มีรอยปริร้าว

ทว่าปราณกระบี่ของลั่วชิงหยางเหมือนจะสิ้นสุดแล้ว เขา
เงยหน้ามองไปทางจวนจิ้งอวี่อังก่อนจะหลับตาลง

บทที่ 204

วิถีแห่งการป้องกัน

จวนจิ้งอวี่ต้อง

ซาถูกตีหมดไปแล้วสามถ้วย

จิ้งอวี่ต้องยังอยากตีต่อ ทว่าไปหลิเจิงเฟิงกลับโบกมือ "ที่ควรพูดก็พูดหมดแล้ว"

จิ้งอวี่ต้องชะงักก่อนพยักหน้าแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ดี ชื่อจื่อเป็นคนตรงไปตรงมา"

ไปหลิเจิงเฟิงมองเซียววี่เฟิงคราหนึ่ง "เห็นหลางหย่าต้องเข้าๆ ออกๆ สองสามครั้ง เรื่องข้างนอกไม่ราบรื่นหรือพะยะคะ"

เซียววี่เฟิงส่ายหน้าแล้วยิ้ม "ขายน้าชื่อจื่อแล้ว"

"พรรคอิงเว่ยคือกลุ่มอำนาจที่สำคัญที่สุด สำคัญเกินกว่าคนทั่วไป จะจินตนาการถึง จิ้งอวี่ต้องอย่าได้พลาด" ไปหลิเจิงเฟิงกล่าวเสียงเบา

"ปีนั้นจักรพรรดิพระราชทานการแต่งงานด้วยพระองค์เอง จับคู่เยี่ยชวินหรานบุตรสาวคนโตของแม่ทัพเยี่ยกับชื่อจื่อ แต่สุดท้ายชื่อจื่อปฏิเสธไม่ทำตามพระบัญชา ไปแต่งงานกับเงินลั่ววี่แห่งสกุลเงินที่มาจากยุทธภพ ตอนนั้นท่านได้คาดคิดล่วงหน้าถึงจุดจบของจวนแม่ทัพหรือไม่"

จิ้งอวี้อ้องกล่าวเบาๆ

เซียวร่วเฟิงสีหน้าเปลี่ยน เขาไม่รู้ว่าเหตุใดจู่ๆ ท่านพี่ถึงกล่าว
คำต้องห้ามเช่นนี้

ไปหลี่เจิงเฟิงสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "กระหม่อมกับชวินหราน
รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ต่างฝ่ายต่างเห็นกันเป็นเพียงพี่น้อง ไม่เคยมีความรู้สึก
แบบชายหญิง แต่ตอนที่กระหม่อมเห็นลั่วอวี๋ครั้งแรกก็สาบานกับตนเองว่า
ชีวิตนี้จะต้องแต่งงานกับนางเท่านั้น"

"ในเมื่อชื่อจื่อแต่งงานด้วยความรัก เหตุใดต้องเอาเข้าไปคิดถึง
เรื่องอำนาจและผลประโยชน์ด้วยเล่า" จิ้งอวี้อ้องกล่าวด้วยรอยยิ้ม "เดิมที
ข้ามีวัตถุประสงค์อยู่ในใจจริงๆ แต่ครั้งแรกที่เห็นนาง ข้าก็ตัดสินใจแล้ว
น้องเจ็ด เรื่องช่างนอกอย่าให้ผิดพลาด!"

เซียวร่วเฟิงพยักหน้า "บางทีเรื่องนี้ชื่อจื่ออาจจะช่วยได้"

ไปหลี่เจิงเฟิงหรีตาเล็กน้อย "กระหม่อมช่วยได้หรือ"

"แม้ศิษย์น้องเล็กจะปิดหน้า แต่ปู่ห่านเงินเล่มนั้นกับวิชากระบี่
สังหารพริบตาที่สืบทอดจากชื่อจื่อช่างจดจำได้ง่ายจริงๆ" เซียวร่วเฟิง
ถอนหายใจ

ไปหลี่เจิงเฟิงตะลึงงัน ก่อนจะด่าเบาๆ "ช่างทำร้ายบิดาจริงๆ!"

นอกจวนจิ้งอวี้อ้องยังคงเป็นมวงคลและสงบสุขเช่นเดิม ผู้ร่วมพิธี
ทยอยมาอย่างไม่ขาดสาย ทั้งขุนนางน้อยใหญ่ในราชสำนัก รวมถึง
พ่อค้าผู้มั่งคั่งในเมืองเทียนฉีล้วนหลั่งไหลกันเข้ามา ทว่าบนถนนอันเงียบสงัด
ที่อยู่นอกไกลสายนั้นกลับสงบไปด้วยเลือด

ไปหลี่ตงจวินหนึ่งมือถือดาบ หนึ่งมือถือกระบี่ บนอาภรณ์เต็มไปด้วย
เลือด เบื้องหน้ามีคนล้มลงไปสามคน แต่ยังเหลืออีกสามคนยืนอยู่

คือชายถือเคียวไซ้เมื่อครู่ หญิงสาวรูปร่างอ้วนแอ่นผู้ถือกระบี่ และ

ยังมีชายร่างกำยำผู้ถือลูกตุ้ม

"วิชาสองหัตถ์ดาบคู่กระบี่" ชายถือเคียวโซ่เอาเลือดในมือมาทาริมฝีปาก "ประเมนเจ้าต่ำไปหน่อย แต่เจ้าคงเหนื่อยจนหมดแรงแล้วกระบี่มัง"

ไปหีสติงจวินพยายามปรับลมหายใจ แต่ก็เป็นอย่างที่อีกฝ่ายกล่าว วิชาสองหัตถ์ดาบคู่กระบี่กินแรงมากจริงๆ หลังจากที่เขากลับไปหนึ่งทีเมื่อครู่ ตอนนี้แม้แต่แขนก็ยังยกไม่ค่อยขึ้นแล้ว

เยียดึงจี้กล่าวเสียงขรึม "ไปหีสติงจวิน เจ้าทำมามากพอแล้วที่เหลือยกให้ข้าเถอะ"

ไปหีสติงจวินปักดาบในมือลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง กระบี่ในมืออีกเล่มยกขวางเยียดึงจี้ไว้ "บอกแล้วว่าเจ้าค่อยออกกระบี่ตอนสุดท้าย"

"ความรักชายหญิง น้ำใจพี่น้อง ล้วนเป็นสิ่งบริสุทธิ์และงดงามที่สุดในโลก แต่บนโลกนี้มักมีบางคนทำให้พวกมันแปดเปื้อน เพื่อเป้าหมายอันโสมม เพื่อความเห็นแก่ตัวของตนเอง วันนี้ข้าไปหีสติงจวินอยู่ที่นี่ ขอสาบานว่าจะปกป้องสิ่งเหล่านั้นจนตัวตาย เยียดึงจี้ ขอเพียงเจ้าจดจำสิ่งหนึ่งไว้ หากภายหน้าข้าเจอเรื่องเช่นนี้ ขอให้เจ้าชักกระบี่มาช่วยข้า เพราะข้าก็ไม่อยากพลาดแม่นางที่ข้าชอบไปเหมือนกัน"

ไปหีสติงจวินเงยหน้ามองไปยังสหายของตนที่เพิ่งมาถึงบนหลังคา แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ชื่อคงฉางเฟิง เจ้ามีแม่นางที่ชอบหรือไม่"

"มีแล้ว" ชื่อคงฉางเฟิงทอดทวนพลางมองไปยังที่ไกลๆ

"เสียดายที่ลั่วเหอไม่อยู่ ไม่เช่นนั้นพวกเราสามคนร่วมมือกัน ใครจะเอาชนะพวกเราได้" ไปหีสติงจวินเหวี่ยงกระบี่ซึ่งครึกษ์เงาสวมคนที่เหลือ "ดูให้ดี การต่อสู้ต่อนี้มีแต่อันดับหนึ่งในได้หล้าเท่านั้นที่เคยเห็น"

เฟิงจะลั่นคำไปหีสติงจวินกับชื่อคงฉางเฟิงก็พุ่งออกไปพร้อมกัน หนึ่งกระบี่หนึ่งทวน ก่อตัวเป็นดาวยาวหนาแน่น พวยพุ่งไปยัง

ด้านหน้า

ที่เมืองเสวียเยวี่พวกเขาสองคนเคยรวมพลกันลอบโจมตี
หนานกงซุนส่วยนับครั้งไม่ถ้วน แม้จะไม่เคยสำเร็จเลยสักครั้ง เพราะ
ถึงอย่างไรนั่นก็คือหนานกงซุนส่วย ส่วนองครักษ์เงาสามคนที่อยู่เบื้องหน้า
เป็นกลุ่มองครักษ์เงาที่แข็งแกร่งที่สุดในเมืองเทียนฉี...ตาเหยี่ยว

ไม่มีคำพอให้อေးถึง!

"ไป!" ไปหลี่ตงจวินใช้กระบี่ปิดลูกตุ้มที่จู่โจมเข้ามาพลาจตะโกน
เยี้ยตังจือไม่ลังเล เขาวิ่งไปยังจวนจิ่งอวี่อย่างรวดเร็ว "วางใจได้
ตราบไตที่ข้าไม่ตาย เจ้ากับแม่นางที่เจ้าชอบต้องได้อยู่ด้วยกัน!"

"เช่นนั้นก็อย่าตายล่ะ" ไปหลี่ตงจวินยิ้มกล่าว

แขนของซือคงฉางเฟิงถูกเคียวโซ่พัน ทว่าก็พาดทวนลงบนศีรษะ
ของอีกฝ่ายได้อย่างหนักหน่วง ก่อนจะหลบกระบี่ไปด้านข้างและชวนเข้าไป
ด้านหลังสองสามก้าว เขาารู้สึกตาลาย ร่างโงเงงนอนอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อย
ฟื้นทรงตัวได้ สุดท้ายจึงกล่าวด้วยรอยยิ้มขึ้น "ดูท่าข้าจะประเมินตัวเองสูง
เกินไป แม้แต่ยืนก็ยืนไม่มั่นคง"

"เช่นนั้นก็ดูข้า" ไปหลี่ตงจวินกระชับเท้าซ้ายลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง
"ที่จริงแล้วข้ามีความลับอย่างหนึ่งที่ยังไม่ได้บอกเจ้า"

"อะไรหรือ" ซือคงฉางเฟิงถาม

"ข้าเข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พันทนาการได้แล้ว" อารมณ์สีครามของ
ไปหลี่ตงจวินปลิวขึ้นแม้ไม่มีลม ชั่วพริบตาพลั้งทั่วร่างก็เกิดการเปลี่ยนแปลง
"ถึงแม้จะพออยู่ได้ แต่เพียงชั่วครู่เดี๋ยวก็ไม่มีปัญหา"

"เขตแดนฟ้าไร้พันทนาการ? แค่นี้?" เสียงแค้นหัวเราะดังขึ้น
ไปหลี่ตงจวินลอบคิดในใจว่าแย่แล้ว

ไปหลี่เฉิงเฟิงพลันปรากฏตัวขึ้นด้านหลังองครักษ์เงา

ดูยาที่ถือเคียวโซ่หันไปมองเขาคราหนึ่งแล้วถาม "เจ้าเป็นใคร"

"สองคนนี้จะพาตัวไปเอง พวกเขาจะไม่ไปที่จวนจิ้งจิวอีก
พวกเจ้าไปเถิด" ไปหลิเจิงเฟิงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

อูยาแค้นหัวเราะ "เจ้าถือสิทธิ์อะไรมาสั่งพวกข้า"

"เช่นนั้นก็นอนลงไป" แขนเสื้อของไปหลิเจิงเฟิงขยับเล็กน้อย

ดูเหมือนมีเสียงกระป๋องออกจากฝัก

ทว่ากระป๋องยังคงอยู่ในฝัก

ร่างของอูยาพลันล้มลงพื้นทันที

ชื่อคงฉางเฟิงกลืนน้ำลาย ก่อนเอ่ยเสียงเบา "ไปหลิตั้งจวิน วรยุทธ์
ของบิดาเจ้าสูงส่งเพียงใดกัน"

มือของไปหลิตั้งจวินสั่นเล็กน้อย "ข้ารู้เสียที่ใดกัน เขาอยู่ที่จวน
กล้วท่านปู่ กล้วท่านแม่ แล้วก็กล้วข้า ข้ารู้เพียงว่าวิชากระบี่ของเขาเร็วมาก
ไหนเลยจะรู้ว่าเร็วถึงเพียงนี้"

องค์รักษ์เงาสองคนที่เหลือสบตากันแล้วกลับไปด้านข้างทันที

ไปหลิเจิงเฟิงหันมามองไปหลิตั้งจวิน "เพราะอะไร"

"แม่นางที่อยู่ข้างในนั้นกับสหายข้าทั้งคู่ต่างมีใจให้กัน ข้ามาชิงตัว
เจ้าสาวให้เขา" ไปหลิตั้งจวินกล่าวด้วยน้ำเสียงขรึม

"ชิงตัวเจ้าสาว?" ไปหลิเจิงเฟิงก้าวมาข้างหน้าช้าๆ "ตอนข้ายังหนุ่ม
ก็เคยทำเรื่องเช่นนี้ ปีนั่นข้าอยากแต่งงานกับมารดาเจ้า แต่ท่านตาไม่ยินยอม
เพราะมารดาเจ้าจะต้องแต่งงานกับคุณชายใหญ่สกุลสวีแห่งหลิงหนาน วันที่
พวกเขาจะแต่งงานกันข้าจึงไปชิงตัวเจ้าสาว"

ไปหลิตั้งจวินถอยหนึ่งก้าว "แต่ดูท่าทางของท่านเหมือนไม่คิดจะ
ช่วยข้าเลย"

"วันนั้นข้าชิงตัวเจ้าสาวได้สำเร็จ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด"
ไปหลิเจิงเฟิงหยุดการเคลื่อนไหว

ไปหลิตั้งจวินเพิ่งเคยเห็นบิดาพูดกับตนด้วยท่าทางเช่นนี้ "ไม่ว่า"

จะเป็นคำพูดหรือสีหน้าท่าทางล้วนเย็นชาจนน่ากลัว เขาก็มัวตัวเล็กน้อย
ไม่ได้ตอบคำถามของบิดา

"จากคุณชายใหญ่สกุลสวี่ ไปถึงประมุขสกุลสวี่ จนถึงโง่สัการะ
สกุลสวี่ ทุกคนล้วนถูกกระบี่ของข้าโค่น" ไปหลี่เจิงเฟิงกล่าวอย่างทะนง
"ข้าชิงตัวมารดาเจ้ามาได้ นอกจากเพราะสองฝ่ายจะมีใจให้กันแล้ว ยังมี
อีกเหตุผลหนึ่ง...ข้าแข็งแกร่งพอ!"

บทที่ 205

ความแข็งแกร่งอันเด็ดขาด

จวนจิ้งอวี่อ่อง

เยียดึงจื่อร่อนลงมายังลานอันคุ้นเคย ทว่าที่นั่นว่างเปล่าไร้ผู้คน

"อี่เหวินจวิน" เขาเรียกเบาๆ นี่เป็นชื่อที่ไม่ค่อยคุ้นชินเท่าไรนัก

คิดดูแล้วเหมือนเขาจะเรียกชื่อนี้จริงจังเป็นครั้งแรก

ไม่มีใครตอบเขาดังคาด ทว่าทั้งจวนจิ้งอวี่อ่องในเวลานี้ถูกประดับประดาอย่างงดงามมีชีวิตชีวา คึกคักอย่างยิ่ง แต่ที่นี้กลับไม่มีผู้คน ดูเหมือนไม่มีใครพักอยู่มาระยะหนึ่งแล้ว เยียดึงจื่อเดิมทีคิดจะจากไป แต่เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็พลันงงหน้าขึ้น

คนผู้หนึ่งกำลังนั่งดื่มสุราอยู่บนหลังคา

คนผู้นี้ไม่แปลกหน้าสำหรับเยียดึงจื่อ อีกนิตเดียวคนผู้นี้ก็กลายเป็นศิษย์พี่ของเขาแล้ว

หลางหย่าอ่อง เชียวร่วเฟิง

"ต้องการขึ้นมามีสุราสักจอกหรือไม่" เชียวร่วเฟิงตบที่นั่งตรงข้างๆ

เยียดึงจื่อก้มหน้ายิ้ม "ข้ากำลังรีบอยู่"

"ข้าก็รอร่วมพิธีอภิเษกสักพัก ยังมีเวลาดื่มสุราสักจอก" เชียวร่วเฟิง

รินสุราหนึ่งจอก แล้ววางไว้ข้างกายตน

เยียดังจื่อไม่ลังเล เขาทะยานขึ้นไปนั่งข้างๆ เชียวร้วเฟิงแล้วดื่มสุรา
จอกนั้นรวดเร็วหมด

"ที่จริงตอนนั้นข้ามันใจมากว่าจะเป็นเจ้า และหวังว่าเจ้าจะได้มาเป็น
ศิษย์น้องเล็กของข้า" เชียวร้วเฟิงดื่มสุราหนึ่งจอกเช่นกัน

"มิตรภาพที่เกือบจะได้เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกันมีเพียงสุราหนึ่งจอกหรือ"
เยียดังจื่อวางจอกสุราลง

เชียวร้วเฟิงถอนหายใจ "เจ้าคือทายาทของแม่ทัพเยี่ย ข้าเคารพนับถือ
แม่ทัพเยี่ย หากเป็นไปได้ ครั้งนี้พวกเราไม่สู้กันได้อีกหรือไม่"

เยียดังจื่อมองไปยังที่มีแสงไฟส่องสว่างซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล
"ที่นั่นมีแม่นางผู้หนึ่งรอข้าอยู่ ข้าไม่อยากให้นางผิดหวัง"

"เจ้าไม่ใช่คู่มือของข้า" เชียวร้วเฟิงกล่าวเสียงขรึม

เยียดังจื่อลูบกระบี่ข้างเอว "เรื่องนั้นต้องสู้ดูถึงจะรู้" เขากระโดดลง
จากหลังคาแล้วชักกระบี่ในมือ ก่อนที่ไปยังเชียวร้วเฟิง

เขียนเซิงน้อยแห่งสำนักศึกษาแล้วอย่างไร! หลางหย่าอ่องแห่งเป่ยหลี่
แล้วอย่างไร!

เชียวร้วเฟิงมองกระบี่ข้างกาย กระบี่เฮาเซวี่ซึ่งถูกจัดอยู่ในสิบกระบี่
เลื่องชื่อในใต้หล้า ถูกคนขนานนามว่าเป็นกระบี่แห่งความชอบธรรม
อันดับหนึ่ง แต่ตนออกกระบี่ในวันนี้คู่ควรกับคำว่าความชอบธรรมหรือไม่
อำนาจ ส่วนรวม สำคัญกว่าความรักของคนคนเดียวจริงๆ หรือ เขาส่ายหน้า
ก่อนชักกระบี่เฮาเซวี่แล้วกระโดดลงบนพื้นลาน จากนั้นผงกศีรษะให้
เยียดังจื่อเล็กน้อย "เชิญ"

เยียดังจื่อหันไปมองเชียวร้วเฟิง สายตาเขาราวกับถูกจุดเพลิง
อย่างฉับพลัน แววดาเปล่งประกายวูบวาบ ในแววดาอุกโชนนั้น
ยังเผยสีม่วงออกมารางๆ เขาค้อมตัวเล็กน้อยก่อนโดดทะยานขึ้น ฟาดฟัน

กระบี่เสวียนเฟิงลงมา พลังกระบี่นั้นแผ่อาณาเขตของสายฟ้าหนักพันจวิน เชียวร่วเฟิงไม่กล้าต้านรับโดยตรง รีบถอยหลบ เยียดจื่อพันไมโดน เป้าหมายก็รั้งกระบี่กลับแล้วไล่ตามต่อทันที เชียวร่วเฟิงเหวี่ยงกระบี่ตอบได้ แต่ทุกครั้งล้วนถูกเยียดจื่อบิดกลับไปอย่างรุนแรง คนทั้งสองเฟิงจะประมือ เชียวร่วเฟิงก็ถูกกดดันอย่างหนักแล้ว

ตอนเยียดจื่อเข้าร่วมการสอบใหญ่ของสำนักศึกษา เชียวร่วเฟิง สังเกตเขาอยู่ตลอด แม้ตอนนั้นเขาจะแข็งแกร่ง แต่ก็ยังเป็นระดับ เขตแดนพิภพเสรีเท่านั้น

แต่ครั้งปีต่อมาทั้งสองคนพบกันอีกครั้ง เยียดจื่อจะรุกไล่เชียวร่วเฟิง ที่เข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พันธนาการเมื่อครั้งปีก่อนได้เชียวหรือ

"เจ้าฝึกวิชากระบี่เซียนมาร" เชียวร่วเฟิงมองมาตาสีม่วงของเยียดจื่อ พลังกล่าวเสียงขรม นี่คือนักวิชากระบี่ที่มีข้อดีชัดเจน แต่ก็มีข้อเสียร้ายแรง เช่นเดียวกัน หลี่เซียนเชิงเคยพูดกับเขาว่าอวี๋ชิงหม่วเป็นอันดับหนึ่งใน หานานเจี๋ยได้เพราะวิชากระบี่นี้ แต่ร่างกายก็ถูกแวงกัดกลืนอย่างรุนแรง ทุกวันต้องทนความเจ็บปวดทรมานราวกับถูกกัดกินกระดูกและหัวใจ

เยียดจื่อฉีกยิ้มมุมปาก "ใช่แล้วอย่างไร"

เชียวร่วเฟิงถอนหายใจเบาๆ คราหนึ่งและสะบัดกระบี่ "เคลื่อน!"

วิชากระบี่ที่หลี่เซียนเชิงถ่ายทอด กระบี่บิน!

กระบี่เหวี่ยงพุ่งออกไป ตรงเข้าหาเยียดจื่อ

เยียดจื่อกลับไม่หวาดกลัว เขาเคลื่อนไหวรวดเร็วราวกับภูตพราย หลบกระบี่เหวี่ยงที่พุ่งเข้ามาได้อย่างยอดเยี่ยม ก่อนพุ่งไปถึงตรงหน้า เชียวร่วเฟิงพร้อมจ้วงกระบี่เสวียนเฟิงขึ้น "จบแล้ว"

"เจ้าถูกฆ่าเกินไปแล้ว" เชียวร่วเฟิงโบกมือขวาคราหนึ่ง กระบี่เหวี่ยง กลับมาอยู่ในมือ เขากวดแวกกระบี่ปิดป้องแล้วถอยสามก้าว "อวี๋ชิงหม่ว ที่ฝึกกระบี่เซียนมารสู่อาจารย์ข้าไม่ได้ เจ้าก็สู้ข้าไม่ได้เช่นกัน"

"หลบไป!" เยียดจี้ตะโกนด้วยโทสะแล้วฟันกระบี่อีกครั้ง
เสียวร้วเฟิงหมุนกายอยู่กับที่ กระบี่เข้าเซียวพลันส่งเสียงเพรียก
อานุภาพของกระบี่แปรเปลี่ยนอย่างฉับพลัน
อานุภาพยิ่งใหญ่ไพศาล!

ไม่ใช่กระบี่ที่มีกลิ่นอายสุภาพชนของเสียวร้วเฟิงอย่างที่เคยเป็นมา
แต่เป็นวิชากระบี่ที่มีกลิ่นอายดุเดือดเช่นการยกทัพปราบปรามในสมรภูมิ
นี่คือกระบี่ที่เป็นของเสียวร้วเฟิงอย่างแท้จริง วิชากระบี่ที่สืบทอดจาก
จักรพรรดิผู้สถาปนาเปยหลี่ ทลายแคว้น!

"เจ้าคิดว่าจะชนะได้หรือ!" เสียวร้วเฟิงขัดเยียดจี้ถอยกลับไปใน
กระบี่เดียว

"แค่เจ้าฝึกกระบี่เซียนมารก็เป็นการพิสูจน์แล้วว่าเจ้าคิดว่าตัวเอง
เอาชนะไม่ได้!" เสียวร้วเฟิงใช้กระบี่จัดปราดกระบี่ที่ท่วงของเยียดจี้
อีกครั้ง

"เพราะคิดว่าชนะไม่ได้ถึงได้ยอมเสี่ยง! ยอมเทหมดหน้าตัก!"
เสียวร้วเฟิงออกกระบี่อย่างต่อเนื่อง ฟาดฟันลงมาอย่างรวดเร็วรุนแรง
ดุจดุพายุฝนอันบ้าคลั่ง "อวี๋เจิงหม่วชนะหลี่เซียนเจิงไม่ได้ เจ้าก็ชนะข้าไม่ได้
เช่นกัน!"

สถานการณ์แปรเปลี่ยนกะทันหัน เยียดจี้ถูกโจมตีจนต้องถอย
อย่างต่อเนื่อง เมื่อยกกระบี่ขึ้นก็ถูกปัดออก ปราดระเบิดออกมาพร้อมกับ
สายน้ำ เขาหายใจหอบหนัก ไม่ทันไรก็ถอยมาถึงข้างกำแพง

"ย่ำหึ!" เสียวร้วเฟิงยกกระบี่ขึ้น ปราดกระบี่อันแข็งแกร่งเพิ่มพูน
จนถึงขีดสุดในพริบตา

"ไปหรือว่าตาย!" เสียวร้วเฟิงกล่าวอย่างไม่ปรานี

เยียดจี้พลันหัวเราะ "ไอ้ ข้าคิดว่าตัวเองไม่อาจเอาชนะเจ้า
เทหมดหน้าตัก แต่ข้ากับอาจารย์ไม่เหมือนกัน เขาชนะไม่ได้ก็รอโอกาส

ครั้งหน้า แต่หากข้าอาชนะไม่ได้ก็คิดหาทางอาชนะต่อไป!"

เยียดิ่งจื่อเหวี่ยงกระบี่ลงบนพื้นแล้วกางแขนสองข้างออก ปากกล่าว
คำหยาบคายด้วยเสียงทุ้มต่ำ

"อะ-อะ-อะ-หึง-หวัง"

แววตาพิโรธน่ากลัว มารร้ายล่าถอย

"ไม่ได้!" เชียวร่วเฟิงตะโกนอย่างตื่นตะลึง

วิชาอจลหิมห้วงสามารถทำให้ผู้ใช้อาชนะคู่ต่อสู้ที่มีเขตแดนสูงกว่า
ได้ ผู้ใช้วิชานี้จะระเบิดพลังจากทั่วร่างในชั่วพริบตา ทำให้วรยุทธ์ของตนเอง
แข็งแกร่งขึ้นหนึ่งขั้น แต่ก็ถูกแวงกั๊กกลืนรุนแรงมากเช่นกัน หลายคน
ใช้ไปครั้งหนึ่งแล้วพลังยุทธ์สูญสิ้น บางคนถึงขั้นเส้นโลหิตขาดสะบั้น
จนตายขณะโคจรพลังยุทธ์ เยียดิ่งจื่อใช้วิชากระบี่เขียนมารแล้วยังใช้
วิชาอจลหิมห้วงอีก ไม่ต่างจากการทำให้หูกอย่างเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม

"ข้าไม่มีทางให้ถอยแล้ว ถึงอย่างไรก็ไปไม่ได้ เช่นนั้นก็ตายดีกว่า"
เยียดิ่งจื่อเดินไปข้างหน้าทีละก้าว ทุกย่างก้าวประทับรอยเท้าลึกลงบนพื้น

เชียวร่วเฟิงถอนหายใจ "เหตุใดเจ้าต้องลำบากลำบากเช่นนี้ด้วย!"

เยียดิ่งจื่อถอนหายใจยาว "ข้าสัมผัสได้ถึงพลังที่ไม่เคยมีมาก่อน
มาเถอะ ให้ข้าดูสักหน่อยว่าท่านจะขวางข้าได้หรือไม่!"

"น่าเสียดาย" เชียวร่วเฟิงส่ายหน้า

ช่างน่าเสียดายจริงๆ ทั้งที่อยู่ในวัยกำลังดีและเป็นทายาทของแม่ทัพ
ผู้มีชื่อเสียง แต่กลับต้องมาตายอยู่ตรงนี้ นี่ไม่ใช่สิ่งที่เชียวร่วเฟิงปรารถนา

แต่ทุกคนล้วนมีสิ่งที่ควรค่าให้ตนปกป้อง เยียดิ่งจื่อมี เชียวร่วเฟิง
ก็มีเช่นกัน

เขาออกกระบี่อีกครั้ง

นี่คือการต่อสู้ของเขตแดนฟ้าไร้พันทนาการ!

บทที่ 206 ไม่อาจก้าวข้าม

เมืองเทียนจี

ถนนนิรนาม

กระบี่ของลั่วชิงหยางหักออกเป็นสองท่อนและร่วงลง เขาคุกเข่าอยู่บนพื้น เเงหน้ามองอาจารย์ของตนอย่างเงียบขรึมไม่พูดไม่จา

ชุดของชายชราขาวดวันทว่ามียังถือกระบี่ แววดาวยังคงแหลมคมดุจเหยี่ยวเช่นเดิม เขามองลั่วชิงหยางที่คุกเข่าอยู่บนพื้นพลงเอ่ยเสียงขรึม "จบแล้ว"

ลั่วชิงหยางคิดดิ้นรนด้วยการพยายามคว้ากระบี่หักเล่มนั้น แต่เมื่อคว้าได้ร่างก็ล้มลงไปข้างหน้าอย่างหมดแรง ชายชราให้เท้าเหยียบมือของเขา "ข้าหวังว่าต่อไปเจ้าจะเข้าใจ ตอนที่ตัวเองยังแข็งแรงไม่พอย้ำได้คิดไปทำหายเรื่องที่เจ้าทำไม่ได้"

"อาจารย์ ไร้ชีวิตศิษย์ปลื้มด้วยเถอะขอรับ" องค์รักษ์เงาที่อยู่ข้างๆ อดเอ่ยขึ้นไม่ได้

"อย่ามาสอດ" ชายชราสะบัดมือขัดดองครักษ์เงาผู้นั้นออกไป

ลั่วชิงหยางกล่าวเสียงเบา "ฆ่าข้าเถอะ"

"ساءเจ้า? เจ้าไม่ยากล้างแค้นข้าสักวันหนึ่งในภายหน้าหรือ หรือ มีสักวันหนึ่งที่เจ้าพาตัวเหวินจวินไป? แพ้แล้วก็ยอมตายคือการกระทำของคนอ่อนแอ" ชายชราถอนหายใจแล้วเตะกระบี่หักในมือลัวชิงหยางออก "เจ้าบอกว่าอยากเป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้าไม่ใช่หรือ"

ชายชรายกเท้าขึ้นเบาๆ "ถูกต้องแล้ว เจ้าคือศิษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดในรอบหลายสิบปีของพรรคอิงเว่ยอย่างแท้จริง"

แล้วเหยียบลงบนมืออย่างหนักหน่วง "แต่ยังแข็งแกร่งไม่พอ!"

ลัวชิงหยางมีสีหน้าเจ็บปวดทรมานอย่างยิ่ง ชายชราออกแรงขยี้เท้า "เจ้าจะต้องแข็งแกร่งขึ้นอีก!"

ลัวชิงหยางพยายามเงยหน้าขึ้น ก่อนมองไปยังจวนที่ส่องแสงสว่างไสว ซึ่งอยู่ไม่ไกลพลางกล่าวเสียงเบา "ศิษย์น้องหญิง..."

ชายชรายกเท้าออกแล้วหมุนกายไปพร้อมสะบัดแขนเบาๆ "พาตัวไปให้คนมารักษาบาดแผลเขา แต่ห้ามใช้เทียนหลงไว้ ไม่มีคำสั่งของข้า ไม่ว่าใครก็ห้ามปล่อยออกมา"

"ขอรับ!" องค์รักษ์เงาสองสามคนที่อยู่ด้านหลังรีบเข้ามาลากตัวลัวชิงหยางไป

ครู่ต่อมาชายชราพลันถอนหายใจยาวแล้วเปิดเสื่อบริเวณหน้าอกบนนั้นเต็มไปด้วยรอยแผลจากกระบี่ เขากัดฟันหยาบคายสาบานแผลออกมา แล้วตะโกนขึ้นฟ้าราวกับบันดาลโทสะ

"เจ้าเด็กนี้อายุเท่านี้ แต่วิชากระบี่กลับน่ากลัวจริงๆ อันดับหนึ่งในใต้หล้าหรือ...อาจะมีเรื่องสนุกจริงๆ ก็ได้"

ถนนอีกแห่งหนึ่งซึ่งไกลออกไปหนึ่งหลี่ มือของไป่หลี่ตงจวินสั่นรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

บิดาของเขายืนอยู่ฝั่งตรงข้าม ออกกระบี่ทั้งหมดสามครั้ง ทุกครั้ง

ได้ยินเพียงเสียงกระป๋องออกจากฝัก แต่กลับมองไม่เห็นกระบวนท่ากระบี่
ที่แท้จริง จนถึงตอนนี้ยังคงเห็นว่ากระบี่นั้นอยู่ในฝักเช่นเดิม

ตอนที่ไปหาลี้ตงจวินได้ยินเสียงกระป๋องออกจากฝักครั้งแรก ทวน
ในมือของซื่อคงฉางเฟิงก็ถูกขัดกระเด็น

ตอนที่เขาได้ยินเสียงกระป๋องออกจากฝักครั้งที่สอง แขนเสื้อของเขา
ฉีกขาด

ตอนที่เขาได้ยินเสียงกระป๋องออกจากฝักครั้งที่สาม จอนของเขา
ก็มีผมร่วงลงมากกระจุกหนึ่ง

"นี่ถึงจะเป็นท่าชักกระบี่ที่แท้จริง" ไปหาลี้เจิงเฟิงกล่าวเสียงขม
"ไปหาลี้ตงจวิน เจ้ายัง...ห่างไกล!"

ไปหาลี้ตงจวินถอยหลังหนึ่งก้าวพลางกลืนน้ำลาย "ท่านพ่อ ไม่ใช่
งานแต่งของท่านเสียหน่อย ท่านจะใส่ใจถึงเพียงนี้ไปเพื่ออันใด"

"ข้าแค่อยากให้คุณรู้ คนหนุ่มสาวเวลาต่อต้านผู้ใหญ่ต้องคิดก่อนว่า
ตนเองก้าวข้ามไปได้หรือไม่" ไปหาลี้เจิงเฟิงฉีกยิ้มมุมปาก "หากยังทำไม่ได้
จะรอต่อไปก็ไม่เสียหาย!"

"ถ้ารอต่อไป แม่นางที่ชอบคงมีบุตรแล้ว" ไปหาลี้ตงจวินลองพูด
หยอกเย้าเพื่อคลายความตึงเครียดในตอนนี

"เช่นนั้นก็แค้นที่เกิดมาผิดเวลาเถอะ" แขนเสื้อของไปหาลี้เจิงเฟิง
ขยับเล็กน้อย

แววตาของไปหาลี้ตงจวินเปล่งประกาย เขารอเวลานี้อยู่! ไปหาลี้เจิงเฟิง
พลาดตรงที่ออกกระบี่ติดต่อกันสามครั้งเพื่อแสดงพลัง ถึงแม้กระบี่แรก
ไปหาลี้ตงจวินจะมองไม่เห็น แต่สองกระบี่หลังเขามองเห็นแนวทางแล้ว

สำหรับกระบี่ที่สี่นี้

ข้ารับได้!

วิชากระบี่สังหารพริบตา ท่าชักกระบี่

'ซึ้ง!' กระป๋องไปหลิ่ตงจวินออกจากฝักเช่นกัน

จากนั้นตามด้วยเสียง 'เคร้ง!' กระป๋องสองเล่มปะทะกัน ไปหลิ่ตงจวิน
เงยหน้าขึ้นแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม "รับได้แล้ว! รับได้แล้ว!"

ไปหลิ่เจิงเฟิงสีหน้าไม่เปลี่ยน เพียงเก็บกระป๋องอย่างฉับพลัน จากนั้นก็
หายวับไปจากที่เดิม ไปหลิ่ตงจวินตกใจ รีบหันหลังไปทันที ทว่ากระป๋อง
ของบิดากลับมาจ่อต้นคอของตนแล้ว

วิชากระป๋องสังหารพริบตา ทำเงาพริบตา

"ท่านพ่อ ให้โอกาสอีกครึ่งได้หรือไม่!" ไปหลิ่ตงจวินกล่าวด้วย
รอยยิ้มทะล้น

ไปหลิ่เจิงเฟิงสายตาเย็นชา

"ไปหลิ่เจิงเฟิง ท่านมันคนไร้ยางอาย ท่านบอกว่าสู้ไม่ได้ก็ไม่ต้องสู้
ไซหรือไม่ว่า แต่หากรอถึงวันที่สู้ท่านได้ ท่านแก่แล้ว แม่สาวก็แก่แล้ว ท่าน
จะหยิบกระป๋องไปแย่งภรรยาของใครอีก เหตุใดท่านไม่ไปแย่งบุตรสาวคนอื่น
มาเป็นภรรยาเล่า! คำพูดนี้ของท่านช่างน่าละอายใจ เรื่องเช่นนี้รอได้อย่างไร
แน่นอนว่าต้องรวบรวมพลังกำลัง ทำให้สำเร็จในทีเดียว!" ไปหลิ่ตงจวินเห็น
ไปหลิ่เจิงเฟิงไม่พูดไม่จา ก็พลันเปลี่ยนเป็นมาดของขุนชายผู้ร่ำรวย
ตอนอยู่ในเมืองกานตงแล้วเริ่มด่ายกใหญ่

"ระวังข้ากลับไปเมืองกานตง จะเล่าพฤติกรรมไร้ยางอายนี้ของท่าน
ให้ท่านปู่ฟังนะ!" ในที่สุดไปหลิ่ตงจวินก็จัดไฟตายออกมา

"ครั้งนี้ปู่เจ้าช่วยเจ้าไม่ได้แล้ว เพราะคำพูดพวกนี้เขาพูดกับข้าเอง"
ไปหลิ่เจิงเฟิงยิ้ม "หลังจากเขาพูดจบ ข้าก็โค่นสกุลสวี่ทั้งหมด ข้าไม่ต้องรอ
เพราะข้าแข็งแกร่งมากพอแล้ว"

ไปหลิ่ตงจวินตะลึงงัน "เช่นนั้นตอนที่ท่านไป ท่านปู่ได้ห้ามท่าน
หรือไม่"

"ท่านพ่อไม่ได้ห้ามข้า และไม่ได้ส่งทหารติดตามข้าไปด้วย แต่

ก่อนที่จะจะไปได้เชิญข้าดื่มสุราหนึ่งจอก บอกว่าต่อให้ไม่ได้ลูกสะใภ้มาก็ไม่อยากเสียบุตรชายเพียงคนเดียวไป" ไปหลีเจิงฟังตอบ

ไปหลีตงจวินครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วกล่าวอย่างโมโห "เช่นนั้นก็ได้ไม่ได้ห้ามท่านเลย! เหตุใดพอเปลี่ยนมาเป็นบุตรชายคนใหม่ของท่านถึงไม่ได้เล่า"

"หากวันหนึ่งเจ้ามีสตรีที่ชอบแล้ว ต่อให้ตัวหล้าไม่ยอมรับ ข้าก็จะทุกระบี่สู้ไปพร้อมกับเจ้าจนกว่าพวกเขาจะยอมรับ" แววดาของไปหลีเจิงเฟิงพลันเผยความอ่อนโยนออกมาหลายส่วน

ไปหลีตงจวินพูดไม่ออก บิดาที่ถือกระบี่จ่อมาทางตน เหตุใดจู่ๆ ถึงเปลี่ยนเป็นบิดาผู้เมตตาอ่อนโยนไปแล้ว

"แต่น่าเสียดาย เรื่องในวันนี้เกี่ยวกับสตรีที่ผู้อื่นชอบ ไม่เกี่ยวกับข้า ไปหลีเจิงเฟิง" ไปหลีเจิงเฟิงคงกระบี่ฟาดท้ายทอยของไปหลีตงจวิน

"เดี๋ยว..." กว่าไปหลีตงจวินจะสังเกตเห็นความผิดปกติภาพตรงหน้า ก็มีดลง ร่างล้มพับลงบนพื้น

ไปหลีเจิงเฟิงเดินเข้าไปแบกไปหลีตงจวินขึ้นหลัง เวลานั้นมีรถม้าคันหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาในถนนอย่างเจียบเจียบ ไปหลีเจิงเฟิงโยนไปหลีตงจวินเข้าไปในรถม้า แล้วเหลือบมองชื่อคงฉางเฟิง "ไปด้วยกันเถอะ อย่าคิดเล่นตุกติก ให้เวลาเจ้าอีกสิบปีก็ไม่ใช่คู่มือของข้า"

ชื่อคงฉางเฟิงหยิบทวนขึ้นมาอย่างไม่ยินยอม "แต่หากไปหลีตงจวินรู้ว่าข้าไม่ได้ถูกขัดจนหมอบแต่ยอมไปกับท่านแต่โดยดีจะไม่ถูกหัวเราะเยาะไปสิบปีหรือขอรับ"

"เช่นนั้นเจ้าก็ไปเป็นเพื่อนเขาเถอะ" ไปหลีเจิงเฟิงไม่มองเขาอีก แม้แต่คราเดียว กระบี่ในมือตวัดกลับหลังอย่างฉับพลัน ด้ามกระบี่กระแทกเข้าที่ศีรษะของชื่อคงฉางเฟิงอย่างจังจนหมดสติในพริบตา ไปหลีเจิงเฟิงก้าวเข้าไปอุ้มร่างของชื่อคงฉางเฟิงแล้วโยนขึ้นรถม้า

"คนหนุ่มพูดมาก มักสู้บ่อย"

บทที่ 207

ไม่ตายไม่เลิกรา

ทำเนียบวรยุทธ์ของสำนักไปเสี่ยวมีทำเนียบหนึ่งชื่อว่าทำเนียบหยกงาม เป็นการประเมินระดับพลังยุทธ์ของคนหนุ่มสาวในไต้หวัน ศิษย์หนุ่มสาวในสำนักใหญ่ต่างคาดหวังว่าจะได้ตำแหน่งในทำเนียบนี้ เสียขวัญเฟิงเคยครองอันดับหนึ่งในทำเนียบนี้มานานจนกระทั่งไม่กี่ปีก่อน อายุเขาเกินกำหนดของทำเนียบแล้ว จึงต้องสละตำแหน่งให้คนอื่นไป

แต่ตอนนี้เขาแน่ใจมากกว่าในการประกาศทำเนียบวรยุทธ์ครั้งต่อไป อันดับหนึ่งของทำเนียบหยกงามจะต้องเป็นของคนตรงหน้าแน่

เยียดิ่งจือ

"ยังขาดอีกนิด ยังขาดอีกนิด!" พลังกระบี่ที่ราวกับพายุฝนของเยียดิ่งจือยังคงฟาดฟันลงมาอย่างไม่หยุดหย่อน กดดันวิชากระบี่ที่หลายแคว้นของเซีย่วร่วเฟิงจนไม่อาจแสดงพลังออกมาได้แม้แต่บ่อย

เซีย่วร่วเฟิงถูกโจมตีกระบี่แล้วกระบี่เส้าจนมาถึงมุมลาน บนหน้าผาถัดไปด้วยเหื่อ เขาหรีตาคิดจะหาช่องโหว่ของตาข่ายกระบี่ตรงหน้า

ทว่าไม่มีช่องโหว่ กระบี่เซียนมารของเยียดิ่งจือควบคู่กับวิชาจลนนิ่งหวัง ถึงกับมีท่วงท่าของอวี๋เซิงหมัวอยู่หลายส่วน

เช่นนั้นหรือ!

พลังกระบี่เช่นนี้จะใช้ได้นานเท่าไรกัน

เซียวร่วเฟิงเป็นคนมีความอดทนมาโดยตลอด อดทนถึงขั้นที่แม้แต่
มีพระราชโองการพระราชทานตำแหน่งอ๋อง เขาก็ทนรอหลายปีจึงค่อย
ย้ายเข้าจวนอ๋องอย่างเป็นทางการ

"ยังไม่พอสินะ! ยังไม่พอสินะ!" ดวงตาของเยียดึงจื่อพลันเปลี่ยนเป็น
สีแดงฉาน แต่ครู่ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นสีม่วงอีกครั้ง เขาสูญเสียความสามารถ
ในการนึกคิดไปบางส่วน คล้ายกับได้ยินเสียงฆ้องและกลองดังมาจาก
ที่ไกลๆ และได้ยินเสียงถอนหายใจเบาๆ ของแม่นางผู้นั้น

เร็วขึ้นอีกหน่อย

เร็วขึ้นอีกนิด

ขอเพียงเร็วขึ้นอีกนิดก็ทำได้แล้วใช่หรือไม่

"หยุดเถอะ!" เซียวร่วเฟิงตะโกน "ด้วยสภาพของเจ้าในตอนนี้อย่างนี้ ต่อให้
ชนะข้าก็ยื่นหยัดจนออกจากเมืองเทียนฉีไม่ได้หรอก! ยอมแพ้ซะ!"

ยอมแพ้ซะ

ใช่ ปีนั้นตนยอมแพ้ เพราะอายุอ่อนเกินไปจึงได้แต่มองบิดามารดา
ถูกตัดศีรษะประจาน หลายปีมานี้ตนยังไม่เคยเปลี่ยนแปลง โตขึ้นแล้ว
ร่ำเรียนวรยุทธ์ ทว่าก็ยังช่วยคนที่อยากช่วยไม่ได้ ได้แต่ยอมแพ้และ
ได้แต่เสียใจ

แต่ข้าไม่อยากเป็นเช่นนี้

"ยอมแพ้หรือ! ชีวิตนี้ข้าไม่อยากยอมแพ้อีกแล้ว!" เยียดึงจื่อ
เงยหน้าขึ้น ความเดือดดาลในแววตาค่อยๆ จางหายไป เปลี่ยนเป็น
ความใสกระจ่างและเด็ดเดี่ยวอีกครั้ง "ไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ไม่ตายไม่เลิกรา"

"ดี" เซียวร่วเฟิงเกิดความนับถืออยู่ในใจ รู้สึกว่าเลือดในกายของตน
เดือดพล่านขึ้นมา "บุตรชายของแม่ทัพเยียดึงจื่อ!"

ณ ห้องที่เงียบสงบที่สุดในงานฉลอง ในที่สุดก็มีสาวใช้คนหนึ่ง ผลักประตูเข้ามาอย่างเบาๆ

"คุณหนู ใกล้ถึงเวลาแล้วเจ้าคะ" สาวใช้กล่าวด้วยน้ำเสียงขลาดกลัว นางรู้สึกกลัวเพราะได้ยินว่าพระชายาจึงอื้ออึงผู้นี้ไม่ได้แต่งงานโดยสมัครใจ ส่วนวรยุทธ์ของพระชายาจึงอื้ออึงก็สูงส่งมาก นางกลัวว่าอีกฝ่าย จะพานิกรแล้วตีตนตายในฝ่ามือเดียว

ทว่าน้ำเสียงของอี่เหวินจวินภายใต้ผ้าคลุมศีรษะสีแดงกลับเรียบเฉย นางกล่าวเสียงเบา "ด้านนอกห้องมีความเคลื่อนไหวบ้างหรือไม่"

สาวใช้ไม่เข้าใจ ขมวดคิ้วเล็กน้อย "เสียงฆ้องและกลองดังแล้ว เจ้าคะ..."

"ไม่ได้ถามเรื่องพวกนี้ ข้าอยากถามว่าพิธีอภิเษกทุกอย่างยังราบรื่นดีหรือไม่" อี่เหวินจวินเปลี่ยนคำถาม

สาวใช้ไม่รู้ถึงเหตุการณ์ภายนอกที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง สำหรับนางแล้วทุกอย่างยังดำเนินไปตามระเบียบ ถึงอย่างไรก็เป็นพิธีแต่งงานของงานฉลอง ผู้ใดจะกล้าเมินเฉยเล่า นางจึงตอบ "ราบรื่นมากเจ้าคะ เหลือเพียงรอรับคุณหนูเข้าเฝ้าพิธี"

หลังได้ยินประโยคนี้ อี่เหวินจวินก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงนั่งอย่างเงียบๆ สาวใช้จับชายเสื้อของตัวเองไว้นแน่น นางรู้สึกกังวลแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปาก เกรงเจ้าอีกฝ่าย

คนทั้งสองปล่อยเวลาผ่านไปเช่นนี้ จนกระทั่งพ่อบ้านใหญ่ที่รออยู่ ด้านนอกตะโกนขึ้นมาอย่างทันทัน "ฤกษ์มงคลมาถึงแล้ว!"

อี่เหวินจวินยังคงไม่พูดไม่จา

ในที่สุดสาวใช้ก็ทนไม่ไหว "คุณหนู..."

"ข้าอยากรอกอีกสักหน่อย" อี่เหวินจวินพลันกล่าว

สาวใช้ลังเลครู่หนึ่งก่อนถาม "รอนานเท่าไรเจ้าคะ" หลังถามจบ

นางก็อยากจะร้องให้ ว่าที่พระชายาองค์ในห้องไม่ควรล่วงเกิน พ่อบ้านใหญ่
ที่อยู่นอกห้องก็ไม่ควรล่วงเกิน นางจึงรู้สึกจนปัญญา

อ้อเหวินจวินเอ่ยโพล่งขึ้นมา "เจ้าร้องเพลงเป็นหรือไม"

สาวใช้รู้สึกงุนงงแต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง "ร้องเป็นเพียงเพลงพื้นบ้าน
ไม่เหมาะที่จะจะโอ้อวดได้เลยเจ้าคะ..."

"เพลงสั้นที่โด่งดังที่สุดของเมืองเทียนฉี มีสี่อัครดอกไม้มั ร้องเป็น
หรือไม"

ในเมืองเทียนฉีแห่งนี้ขอเพียงเป็นสตรีอายุครบสิบห้าปีก็ย่อมควร
เพลงนี้เป็นสักท่อนสองท่อน สาวใช้ยอมร้องเป็นจึงตอบ "เป็นเจ้าคะ"

"ร้องสักเพลงให้ฟังสักหน่อย" อ้อเหวินจวินกล่าวอย่างช้าๆ

สาวใช้ค้อมตัว "รับทราบเจ้าคะ"

เสียงของสาวใช้ไพเราะมาก คาดว่าเป็นคนที่จวนต้องคัดตัวมา
อย่างพิถีพิถันเพื่อมาปรนนิบัติว่าที่พระชายาองค์ แต่น่าจะไม่เคยผ่าน
เรื่องราวความรัก เพลงที่ร้องนั้นแม้จะไพเราะแต่ก็ขาดความรู้สึกร่วม
ยังดีที่เนื้อเพลงไพเราะนุ่มนวล เสียงสดใส จึงน่าสนใจอยู่บ้าง

"เบญจมาศนอกรั้วยามเข้าปกคลุมด้วยหมอกควันอันหมองเศร้า
กลัวไม้ไผ่แต่ม่าน้ำค้างราวกับหยาดน้ำตาจากการร่ำไห้ ไอนาวเย็นแทรกผ่าน
ม่านผ้าไหม นางแอ่นโบยบินจากไปเป็นคู่

จันทร์กระจ่างมีรัศมีถึงความทุกข์ที่แยกจาก แสงสีเงินเยี่ยงสาดผ่าน
ประตูดงยามอรุณรุ่ง

คืนวานลมประจิมโหมพัด ต้นไม้เขียวขจีร่วงโรย ช้ำยืนบนหอสูง
เพียงลำพัง ทอดมองปลายถนนตรงสุดขอบฟ้า

ปรารถนาจะส่งจดหมายถึงคนที่รัก แต่เขาสูงทอดยาวต่อเนื่อง
สายน้ำรินไหลไม่สิ้นสุด ไม่รู้คนที่รักอยู่แห่งหนใด"

เมื่อหนึ่งบทเพลงจบลงอ้อเหวินจวินก็ยืนขึ้นแล้วถาม "ด้านนอกยังไม่มี

ความเคลื่อนไหวอะไรอีกหรือ"

สาวใช้หันไปมอง พ่อบ้านใหญ่ نگاهเจ้าสาวมารอแล้วและยังคงยืนอยู่ตรงนั้น นอกจากสีหน้าหงุดหงิดใจแล้วก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ นางตอบ "ทุกอย่าง...เรียบร้อยดีเจ้าค่ะ"

"ดีมาก" อีเหวินจวินยิ้มแล้วยื่นมือไป "ไม่รอแล้ว ประคองข้าเข้าไปเถอะ"

เซียวร่วเฟิงปักกระบี่เข้าเขยในมือลงบนพื้นอย่างแรงและกระอักเลือด ฟ่นลงบนพื้น เขาไม่ได้บาดเจ็บหนักเช่นนี้มานานแล้ว แต่กลับรู้สึกสุขใจ

เพราะไม่ได้ต่อสู้อย่างสะใจเช่นนี้มานาน

"เจ้าชนะแล้ว" เซียวร่วเฟิงใช้กระบี่ค้ำกายจึงพอจะผืนยืนได้

เยียดึงจื่อเก็บกระบี่ของตน ไม่ได้ตอบเซียวร่วเฟิง เพียงเดินไปยังทางออกลานอย่างช้าๆ ฝีเท้าของเขาเชื่องช้ามาก สายตาก็ค่อยๆ เลื่อนลอย

"ข้าชนะแล้ว" เยียดึงจื่อพลันยืนนิ่งแล้วกล่าวช้าเบาๆ หนึ่งรอบ

จากนั้นภาพตรงหน้าก็มีดลง ร่างทั้งร่างล้มไปข้างหน้า

เซียวร่วเฟิงถอนหายใจ ทุกอย่างถูกตัดสินตั้งแต่เริ่มแล้ว กระบี่เขียนมารควบคุมกับบอลหมิงหวัง ต่อให้พลังยุทธ์ของเยียดึงจื่อแข็งแกร่งขึ้นอีกสองสามส่วนและผ่านตนไปได้ แต่สุดท้ายก็เป็นเพียงการสร้างควมวุ่นวายครั้งใหญ่ในพิธีอภิเษกก่อนจะหมดแรงและถูกจับ ตนขวางไว้ตรงนี้ถึงจะเป็นการช่วยชีวิตเขาอย่างแท้จริง เซียวร่วเฟิงผิวกาย นายทหารร่างกำยำสวมชุดเกราะอ่อนผู้หนึ่งเดินเข้ามา

"เซียวอิง ช่วยข้าพาตัวเขาไป เอาไว้ในรถม้าของข้า ระวังอย่าให้ผู้อื่นสะกดรอย" เซียวร่วเฟิงกล่าวเสียงขรึม

"ท่านบาดเจ็บไม่เบา ยังจะร่วมพิธีอภิเษกอีกหรือพะย่ะค่ะ" นายทหารร่างกำยำแบกเยียดึงจื่อขึ้นหลังแล้วถามเซียวร่วเฟิง

"ข้าต้องร่วมพิธีอภิเษกให้ได้ ทุกอย่างในพิธีอภิเษกนี้จะต้องเป็นไปอย่างปกติที่สุด ปกติจนถึงขั้นเหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น" เชี่ยวรั้วฟังถอดชุดที่เปื้อนรอยเลือดบนร่างของตนออกแล้วถาม "มีเสื้อผ้าให้ยืมสักตัวหรือไม่"

"กระหม่อมมีเพียงชุดเกราะ ท่านจะสวมชุดเกราะเข้าร่วมพิธีอภิเษกหรือไม่" นายทหารร่างกำยำตอบ น้ำเสียงไม่ได้มีความเคารพยำเกรงต่อท่านองค์ผู้ใดเลยแม้แต่ผู้น้อย

"ช่างเถอะ ข้าจะไปหยิบเสื้อจากในจวนของท่านพี่ ต้องรีบสักหน่อย" เชี่ยวรั้วฟังเก็บกระบี่เข้าฝัก ก่อนพยายามปรับลมหายใจ แสร้งทำเป็นเดินออกไปนอกลานด้วยฝีเท้ามั่นคง

"การใช้ชีวิตช่างเหนื่อยจริงๆ" นายทหารร่างกำยำยกไหล่

บทที่ 208 ห่างแค่ก้าวเดียว

กลีบดอกกุหลาบปูเต็มท้องถนนของจวนจิ้งอวี่อ๋อง อี้เหวินจวิน
นั่งอยู่ในเกี้ยวเจ้าสาว ได้ยินเสียงฆ้องและกลอง เสียงอวยพร เสียงพูดคุย
หัวเราะ เสียงดังอีกทีข้างนอก ทว่าภายในใจกลับสงบเงียบ

สงบเงียบราวกับกระแสน้ำที่หยุดนิ่ง

ถึงแม้จะไม่กล้าคิดหวัง แต่เมื่อเกิดขึ้นจริงๆ นางก็ยังคงผิดหวัง
อย่างมาก

เกี้ยวเจ้าสาวใช้เวลาเดินทางจากเรือนแยกมาถึงจวนจิ้งอวี่อ๋อง
เพียงหนึ่งก้านธูป ทว่าอี้เหวินจวินรู้สึกยาวนานเหมือนเดินทางมาทั้งชีวิต
นางคิดทบทวนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่เล็กจนโต ครั้งแรกที่ได้พบศิษย์พี่แล้ว
ครั้งแรกที่ได้ฝึกยุทธ์กับบิดา ครั้งแรกที่ได้ไปปฏิบัติภารกิจข้างนอกเมืองเทียนฉี
ครั้งแรกที่ขึ้นภูเขาสูง ครั้งแรกที่ได้เห็นมหาสมุทร ครั้งแรกที่ถูกบิดาตำหนิ
ครั้งแรกที่ผิดหวังต่อศิษย์พี่แล้ว ครั้งแรกที่ได้พบกับเยี่ยต้งจื่อ...

"ถึงแล้วขอรับ" พ่อบ้านใหญ่กล่าวเสียงเบา

เกี้ยวเจ้าสาวหยุดลง อี้เหวินจวินถอนหายใจกลางคิด ก็เพียงเท่านั้นเอง
นางค่อยๆ สกิดเลือดและลมปราณของตัวเองให้ค่อยๆ หยุดไหลเวียน

เส้นชีวิตจรขาดสะบั้นและกระอักเลือดตายในโถงพิธี แม้เป็นภาพที่ไม่ค่อยน่าดูนัก แต่คงจะทำให้คนเหล่านั้นได้รับรู้ถึงความรู้สึกไม่ยอมจำนนของตนกระมัง นางยิ้มแล้วก้าวออกจากเกี้ยวเจ้าสาว

หากไม่มีผ้าคลุมศีรษะสีแดงปิดบังใบหน้า ผู้คนก็จะมองเห็นรอยยิ้มที่ทั้งเด็ดเดี่ยวและเย็นยะเยือกบนใบหน้าของนางในเวลานี้ นี่ไม่ใช่รอยยิ้มที่หญิงสาวซึ่งใกล้จะทำพิธีคำนับฟ้าดินควรมี

ทว่าพวกเขามองไม่เห็น ยังคงทำตามพิธีการ พาอ๊เหวินจวินเข้าห้องโถงอย่างช้าๆ

ภายในห้องโถงเขียวร่ำเฟิงกับจิ้งอวี่อ่องยืนอยู่ด้วยกัน ใบหน้าของเขียวร่ำเฟิงซีดเขียวอยู่บ้าง บางครั้งถึงกับทนไม่ไหวและไอออกมาเบาๆ จิ้งอวี่อ่องขมวดคิ้วพลงกล่าว "ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

เขียวร่ำเฟิงส่ายหน้า "เรื่องเล็ก ท่านพี่ไปรับเจ้าสาวเถอะ"

"ฮ่าๆ ติ" จิ้งอวี่อ่องปรับอารมณ์ในทันใด เขาหันไปมองทางประตู จิ้งอวี่อ่องไม่นับว่าหล่อเหลา แต่ก็มีมาดที่เคร่งขรึมและหนักแน่นของเชื้อพระวงศ์อยู่หลายส่วน อีกทั้งยังเป็นที่ชื่นชอบของคุณหนูเชื้อพระวงศ์และสกุลสูงศักดิ์มากมาย

อ๊เหวินจวินเดินมาถึงในห้องโถง จิ้งอวี่อ่องจู่มือนางแล้วพาเดินไปยังโถงพิธีการ

ในที่สุดก็จบลง ขณะมองจิ้งอวี่อ่องจู่มือนางอ๊เหวินจวิน เขียวร่ำเฟิงก็ถอนหายใจยาวคราหนึ่ง แต่ในชั่วพริบตาหนึ่งเขาก็พบว่าเส้นชีวิตจรบนมือของอ๊เหวินจวินสูงขึ้น นี่คือการรวบรวมปรารถนา เขาตระหนักว่าอ๊เหวินจวินในตอนนี้มีความตั้งใจเพียงสองอย่าง หนึ่งคือสังหารจิ้งอวี่อ่อง อีกอย่างหนึ่งคือฆ่าตัวตาย!

ไม่สนใจพิธีอภิเษกแล้ว! เขียวร่ำเฟิงทำท่าจะไปห้ามอ๊เหวินจวิน

ทว่าจู่ๆ ด้านนอกโถงพิธีก็มีเสียงคำรามดังขึ้น

ทุกคนหันหน้าไปพร้อมกัน แม้แต่จิ้งอวี่อ่องกับอ้อเหวินจวินก็หยุดอยู่ตรงนั้น

"ว้าก!" เสียงคำรามดังขึ้นอีกครั้ง ทิศทางที่ตั้งมาดูเหมือนจะไม่ไกลมาก อยู่ตรงด้านนอกจวนจิ้งอวี่อ่อง ทว่าเสียงคำรามนั้นดังมากจริงๆ รวากับอยู่ข้างหูของทุกคน ดังก้องจนเหมือนระเบิด

"ว้าก!" เสียงคำรามดังขึ้นอีกครั้ง

อ้อเหวินจวินใช้สองมือจับชายชุดพลางคิดในใจ *คือเขา คือเขา เขามาแล้ว*

ด้านนอกจวนจิ้งอวี่อ่อง นายทหารร่างกำยำแบกร่างของเยียดึงจื่ออย่างจนใจ เห็นได้ชัดว่าคนที่เขาแบกอยู่บนหลังชีวิตใกล้จะหาไม่แล้ว แต่ไม่รู้ว่่าตื่นขึ้นมามาตั้งแต่เมื่อไร ตื่นแล้วยังแผดเสียงคำรามอย่างไม่พอใจอีก คนในโถงยังรู้สึกลัวว่าเสียงดังก้อง ส่วนตัวเขาที่มีเสียงดังอยู่ข้างหูรู้สึกลัวว่าแม้แต่คนหูหนวกก็คงได้ยิน

"ไม่ต้องแล้ว" นายทหารร่างกำยำตอบศีรษะของเขา "แม้แต่จะเดินยังเดินไม่ไหว จะไปชิงตัวเจ้าสาวอย่างไร"

"ย้าก!" เยียดึงจื่อกัดฟัน มองป้ายของจวนจิ้งอวี่อ่อง ดวงตาเบิกกว้าง จนแทบจะมีเลือดพุ่งออกมา

ห่างเพียงก้าวเดียว เพียงก้าวเดียวเท่านั้น

แต่เหตุใดถึงหยุดลง!

"ว้าก!" เยียดึงจื่อโกรธแค้น เขาเกลียดชังตัวเองที่แข็งแกร่งไม่พอเกลียดชังตัวเองที่ทำได้!

องครักษ์ของจวนจิ้งอวี่อ่องรีบเข้ามาหา นายทหารร่างกำยำคว้าป้ายคำสั่งที่พกติดตัวของหลวงหย่าอ่องออกมาพร้อมมกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ขอโทษด้วย จู่ๆ ก็คลุ้มคลั่งขึ้นมา ข้าจะรีบพาเขาไปเดี๋ยวนี้"

"ว้าก!" เยียดึงจื่อเงยหน้า ใช้พลังทั้งร่างตะโกนจนเสียงแทบพร่า

"เลิกตะโกนได้แล้ว" นายทหารร่างกำยำตบศีรษะของเยี่ยตังจื๊อ จนหมดสติไป ก่อนส่งยืมให้กองครักษ์เหล่านั้น แล้วเดินทางไปทางรถม้าที่อยู่ไกลๆ

เสียงคำรามหายไปอย่างรวดเร็ว คนภายในโรงส่งเสียงซุบซิบกัน สองสามประโยค แต่ในที่สุดทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ เชียวร่วเฟิงหรีตามอง เห็นเส้นสีพजरบนมือของอี่เหวินจวินกลับมาเป็นปกติแล้ว เขาพอรูมหายใจ ยาว ภายในใจอดรู้สึกจะอายใจไม่ได้

เขาทำลายความสุขของคนสองคนเพื่อประโยชน์ส่วนตนสินะ แต่อย่างน้อยในตอนสุดท้ายอี่เหวินจวินก็รู้แล้วว่านางไม่ได้ถูกหักหลัง ขอเพียงเขายังมีชีวิตอยู่ ข้ายังมีชีวิตอยู่ ทุกอย่างก็ยังไม่จบ อี่เหวินจวินก็ม่น้ำพลาถคิด

"ยังไหวสินะ" จิงอวี่อ่องถามเสียงเบา น้ำเสียงอ่อนโยน

"ค่านับกันเถอะเพคะ" อี่เหวินจวินตอบอย่างไรซึ่งความรู้สึก ไม่ได้อ่อนโยนและไม่ได้มีความโกรธเคือง

นอกจวนจิงอวี่อ่อง นายทหารร่างกำยำโยนเยี่ยตังจื๊อเข้าไปในรถม้า แล้วขึ้นไปหวดแล้ศรหาหนึ่ง "หากไม่ใช่เพราะเจ้า ข้าคงได้กินอาหาร ในงานเลี้ยงพิธีอภิเษกทั้งสิบสองถ้วยแล้ว"

รถม้าแล่นไปไกล นายทหารร่างกำยำครวญเพลงทหารเสียงดัง แต่กลับแฝงความเศร้าเสียใจและกลัดกลุ้ม

"ถึงแม้กินแล้วจะอยากอาเจียนออกมาก็ตาม" นายทหารร่างกำยำยิ้ม "หากเป็นไปได้ข้าอยากกินอาหารในงานเลี้ยงฉลองหลังแต่งงานของเจ้า มีสุรา มีไ่ย่างกัถิ"

รถม้าอีกคันหนึ่งกำลังแล่นเข้าไปในหอซุมนุ่มที่ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ในเมืองเทียนฉีซำๆ ไปหลี่เจิงเฟิงเดินลงมาจากรถม้า มองไปยังที่ไกลๆ พลาถถอนหายใจยาว

หากอายุสักยี่สิบปีตนคงจะชักกระปี่ร่วมกับคนหนุ่มเหล่านี้
ด้วยกระมัง

มีเสียงร้องเบาๆ ดังออกมาจากในรถม้า ไปหลี่ตงจวินสืมาขึ้น
เล็กน้อย เขาถูกเสียงคำรามอย่างโกรธเกรี้ยวหลายครั้งปลุกให้ตื่นขึ้นจากฝัน
ว่าเขาออกจากจวนจึงต้องมาไกลมากแล้ว ตามหลักควรจะได้ยิน
เสียงคำรามที่อยู่ไกลขนาดนั้น เขาพยายามตะเกียกตะกายออกจากรถม้า
แต่ก็ล้มลงบนพื้นเพราะขาไร้เรี่ยวแรง

"คุณชายน้อย..." สารถีรีบเข้ามาประคองเขา

ไปหลี่เฉิงเฟิงหันไปมองเขา "ไม่พอใจอย่างนั้นหรือ แต่เจ้าจะทำอะไร
ได้"

ไปหลี่ตงจวินตะคอกเสียงต่ำ "ไปให้พ้น"

"พาพวกเขากลับเมืองกานตง ล่ามคุณชายน้อยด้วย ส่วนอีกคน
ถ้าเขายินดีอยู่ต่อก็ให้อยู่ ถ้าเขาไม่อยากจะอยู่ก็ให้เขาไป" ไปหลี่เฉิงเฟิง
กล่าวกับสารถี

สารถีลังเลครู่หนึ่ง "เช่นนั้นทางด้านท่านไหวเล่าขอรับ"

"ข้าจะไปอธิบายเอง" ไปหลี่เฉิงเฟิงมองไปหลี่ตงจวิน "ข้ารู้ว่า
มารดาเจ้าฝึกฝนเจ้าจนร้อยพิษมีอาจากล้ำกราย ยาพิษกระดูกอ่อนใช้กับเจ้า
ไม่ได้ผล เหล่าเงินไปเอาไซ้เทียนหลงมาล่ามเขาไว้"

สารถีตะลึงงัน "ไซ้เทียนหลง!"

"เอามาล่ามเขาไว้!"

ในคำคืนของเมืองเทียนฉีที่ดูคล้ายจะสงบเงียบ พิธีอภิเษกอันหรูหรา
ตระการตาในจวนต้องจบลงอย่างราบรื่น รถม้าทั้งสองคันแล่นออกจาก
เมืองเทียนฉี คันหนึ่งพกป้ายคำสั่งของจวนหลวงหย่าอ่อง อีกคันหนึ่ง
แขวนธงทหารของเจิ่นซีไหว ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง

เหล่าคนหนุ่มที่มารวมตัวกันในวันนี้และแยกจากกันในวันนี้ ทำยที่สุด

พวกเขาก็ไม่สมปรารถนา และนับจากวันนี้เป็นต้นไปพวกเขาต่างต้อง
เดินไปในทิศทางที่แตกต่างกัน

ทว่าผู้ที่อยู่ในมุมมืดกลับมองเห็นผลลัพธ์ที่ตนต้องการที่สุดและ
กำลังจะลงมือบางอย่าง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/448j0Rf>